

JAK JSEM NAĀ LA DOMOV BEZDOMOVCI

PĀjtek, 13 listopad 2015

Lidi, to snad není moĀný! Spáchala jsem dobrý skutek zcela proti své vĀli. PĀ™edstavte si typický praĀský panelák, dvanĀ pater, ĀtyĀ™iadvacet králiĀích doupat o rozloze 60 m2, v kaĀdĕm jedna rodina, společné schodiĀ, výtah s nosní pĀti panĀkĀ, nĀstĀnka s domovním Ā™ádem na které je puberĀčkou rukou dopsáno „domovník Ā™ádí“ a domovník . Doneslo se ke mnĀ, Āe obyvatelé nedaleké vilové Ātvrti nám Ā™íkají termi. BurĀousti.

VĀichni se tu známe. Víme, kdo neustále vrtá, kdo má doma dominantní Āenu a Āí pes se poblil pĀ™ed vchodem. Na společné chodbĀ se odehrávají hádky, obĀas voní svíĀková a i smrdí jeden bezdomovec. Tedy smrdĀl. To máte tak. KdyĀ chcete v malém bytĀ nĀco pĀ™estĀhovat, musíte posunout vĀchono ostatní a dávat sakra bacha, abyste se ve vlastním obýváku nezazdili za ĀĀiva. Tak jsme se nedávno rozhodli koupit nový gauĀ. NáĀstĀ™iĀký hnĀdý kamarád byl módním výstĀ™elkem bytového designu uĀ za Husá gauĀ zaĀil dva pelichající psy, tisíce balíĀkĀ ĀipsĀ a hodnĀ hodnĀ zadkĀ. KdyĀ dorazila nová pohovka, vzdych nadĀením. Obývá se promĀnil v rytíĀ™ský sál a náĀstĀ™iĀ veterán putoval z bytu. „NeopouĀj staré vĀci pro nové…“zaznĀla mi v hlavĀ písníĀka od SvĀrĀka a UhlíĀ™e. „kdyĀ barva Āediví a prýská“ Achjo, chudák gauĀ.“Byly kdysi lesklé, byly chromové“ VzpomnĀla jsem si, jak jsem na náĀem gauĀi metala veĀe jako Āestiletá holka. „A teĀ se jim na smetiĀstí stýská“ ZábĀr na opuĀĀný gauĀ zavalený odpadky. ZamĀkla jsem slzu a rozhodla se. Stát! ZadrĀte! My si ten gauĀ necháme, postavte ho tady pĀ™ede dveĀ™mi. Díky. StĀhováci zmizeli a moje praĀstĀivĀ pohovka zĀstala pĀ™ed bytem. Co teĀ? Do bytu se nevejde. Dohodli jsme se, Āe gauĀ na pár dnĀ postavíme nenápadnĀ pod společné schodiĀ ke vchodovĀm dveĀ™ím do paneláku a zatím vymyslíme, kam s ním dĀl. Stalo se. Abychom nedrĀdili sousedy zneuĀíváním společných prostor, vytiskla jsem na poĀítaĀi A4 ceduli: „Toto je jen doĀasné Ā™eĀenĀ, do nĀkolika dnĀ odklidíme. Francová.“ a nalepila jí na opĀradlo gauĀe. KdyĀ jsem se druhý dĀ tĀhla v deset veĀer z práce, potkala jsem u metra sousedku. NeodpovĀdĀla na pozdrav. PuberĀk Honza, který vycházel z náĀeho vchodu kroutil hlavou a huhlal:“Tak to je teda fakt hustý! To je hustý!“a zmizel ve tmĀ. Vstoupila jsem do baráku a ucítila smrad. Chodbou se neslo hlasité chrĀpání. RozsvĀtila jsem a hroznĀ se lekla. Na náĀem gauĀi leĀel bezdomovec, ze ĀraloĀí boty mu koukaly Āerné prsty a palcem u ruky ucpával hrdlo prázdné flaĀky od TuzemĀku. Cedule s nĀpisem: Toto je jen doĀasné Ā™eĀenĀ, do nĀkolika dnĀ odklidíme. Francová.“ nad jeho nohama byla uĀ jen komickou souhrou okolností. ZĀstal celý víkend. Pod gauĀem se nashromĀdila spousta igelitek s nejasným obsahem a tenhle Āivotní troseĀník spal a spal a spal. A já nespala a nespala a pĀ™emĀlela, jestli ho mám jít vzbudit a vyhnat chudĀka na mráz nebo ho odnést spĀciho k popelnicĀm. A kdyĀ jsem se rozhodla ho vypudit verbĀlnĀ, tak se oteplilo a náĀ druĀstevní bezdomovec zmizel i gauĀem nĀkam do pĀ™Ārody. Tak jen doufám, Āe to není jen „doĀasné Ā™eĀenĀ“. RENATA FRANCOVĀ